

Pod pokličkou klavírního umění

rozhovor s pianistou
Danielem Wiesnerem

STRANA 2

Návštěva muzea z pohodlí domova

Muzeum Prahy zve
na webové výstavy

STRANA 3

Za kulturou kdykoli a kdekoli

poslechněte si podcasty
Českého rozhlasu

STRANA 3

LISTRY PRAHY 1 vycházejí i v nové online podobě. Více článků vč. vycházek Pražské vlastivědy na www.listyprahy1.cz

ROZHOVORY moderátora
Jana Rosáka s lingvistou
Karlem Olivou

knihka 249 Kč

www.radioteka.cz

Osudový střet na Bílé hoře

Obyvatele Prahy, kteří dnes žijí takřka v širším centru, může i překvapit dobová informace, že v listopadu, léta páně 1620, proběhla celkem nevýznamná šarvátka na vyvýšenině nedaleko Prahy, neřku-li kdesi za městem! Přitom ve všeobecném povědomí je tato událost vedena jako stěžejní dějinná záležitost, bitva na Bílé hoře je vnímána jako jedno z největších a nejtragičtějších střetnutí naší historie.

Historici i laici ji dokonce vedou ve své top trojici: a tou je Moravské pole, Lipany a Bílá hora. Ti, co měli dějepis naposledy v osmé třídě, často husitství s bělohorskou bitvou propojují, nějakých dvě stě let sem a tam už neřeší, je to přeci tak dávno.

Co se tedy v onu osudovou neděli, 8. 11., tehdy dávno, událo?

V Čechách už dva roky probíhala občanská válka mezi protestanty a katolíky, která sice kopírovala evropské náboženské rozpory, ale u nás nabrala podobu tzv. české

jako lavina, najatí protestantské velitelé se nestačili ani nadechnout. Však také rychle vyhodnotili nastalou situaci jako beznadějnou a raději vzali nohy na ramena. Jen u zdi obory Hvězda se statečně rval pluk, zaplacený moravskými pány, který díky tomuto beznadějnému boji vstoupil do dějin. Jako že stateční Moravané jako jediní válčili do posledního muže!

Že jim nic jiného nezbylo, protože nečekane uvízli v obklíčení, již staré pověsti české raději nekomentují. Hrdinů máme poskrovnu, tak si je někdy musíme vyrábět i uměle.

Mohyla na Bílé hoře, v pozadí letohrádek Hvězda (foto Jiří Sládeček)

popravami na Staroměstském náměstí. Třicetiletá válka se rozeběhla na plně obrátky. Z premianta Evropy, co se náboženství týká, byl najednou outsider, kde se o náboženské svobodě nedalo ani uvažovat, natož ji žít.

Je někdy až bolestné, jak se nám události opakují. Nese to ale s sebou i víru, že za

obdobím temna vždy vyjde slunce, tak se vlastně můžeme těšit. A se zájmem si připomenout i kulatých čtyř sta let od „osudové“ šarvátky na Bílé hoře, kdesi v polích před císařskou Prahou, kde si na procházce oborou Hvězda lze uvědomit, jak je vše pomíjivé.

Jitka Neradová

války, která se posléze stala úvodní kapitolou války třicetileté. To ale nikdo na počátku vyhoceného šlechtického konfliktu, startujícího slavnou druhou defenestrací z oken pražského hradu, rozhodně nemohl tušit. Ve hře tehdy totiž byly peníze, postavení, kariéra, úplatky, nedodržení zákonů... Jako bychom četli zprávy ze současných novin. Víra či náboženská svoboda patrně nebyly stěžejním motivem, byť se tak často uvádí.

Konflikt mezi rebely a Habsburky se táhl už celé dva roky, když se, na podzim 1620, znepřátelené armády chystaly bojovat kousek před Prahou. Žoldnéřská armáda protestantských stavů se tu v rámci svého podzimního chaotického útupu měla střetnout s dosud úspěšně postupující císařskou armádou. Nutno podotknout, že protestantské šlechtici měli dost hluboko do kapsy, najatým vojákům dobře neplatili, ti tedy neměli moc důvodů zdarma nasazovat svoje životy. Naproti tomu v katolickém vojsku vládla kázeň a disciplína, podpořená neznedbatelnou finanční jistotou. A katolickou vášní, samozřejmě. Navíc věděli, že bojují za císaře, za Habsburky, zatímco stavovští vojáci byli v práci a bojovali zadarmo.

Císařští se s tím onoho sychravého listopadového dne také moc nezdržovali. Přes vyvýšenou bělohorskou pláň se převálili

Každopádně dvouhodinová šarvátka skončila tak rychle, že se někteří velitelé ani nestihli vrátit ze svých sobotních výletů do nočních pražských nevěstinců. A už bylo po všem.

Zimní král, Fridrich Falcký, se rychle balil, a hned v pondělí ráno se pakoval směrem k rodné Falci. Neopomněl s sebou vzít několik plně naložených vozů pokladů z Hradu, rozkrádání národního majetku začínalo pěkně rychle. Ostatně, Prahu už rabovala obě vojska, takže co by tady protestantský mladík s titulem český král ještě měl pohledávat?

Přicházela kapitulace, doba převlékání kabátů a odhalování charakterů. Nic moc veselého. Z rebelů a vzbouřenců byli rázem loajální katolíci, uctívající nedávno odvrženého Ferdinanda Habsburského. Nastávala doba katolické „normalizace,“ zakončená

DOX – 12 let objevování

Centrum současného umění DOX v Holešovicích je jednou z těch kulturních institucí, kterou současná situace postihuje nejvíc. Vznikl jako soukromá instituce a na svůj provoz získává prostředky vlastními silami, pouze jejich malá část plyne z grantů, tedy z rozpočtu hlavního města. Přesto se týmu Leoše Války, zakladatele a ředitele centra, podařilo z bývalé továrny vybudovat největší nezávislé kulturní centrum v zemi. V průběhu let tu byly postupně zprovozněny rozsáhlé výstavní prostory, multifunkční sál DOX+, vzducholoď Gulliver, design shop, knihkupectví a Archiv výtvarného umění. To vše je DOX, který letos v říjnu oslavil 12 let existence. Datum, kdy se tak mělo stát, spadlo ale do celostátní kulturní karantény.

Centrum DOX bylo nuceno přejít do úsporného režimu, přesto ale hodlá pokračovat v naplňování svého poslání. Zprostředkovává poznání současnosti, minulosti a výhledy do budoucnosti prostřednictvím všech myslitelných druhů umění, umožňuje interakce s ním, diskuse, workshopy a vzdělávací programy. Co je tedy možné v DOXu „navštívit“ i nyní, v listopadu? Na youtubovém kanálu lze vyhledat prohlídky některých aktuálních výstav komentovaných umělci. Začneme tou nejoriginálnější.

Výstava *Ultra Super Natural* je vyústěním téměř čtrvrtstoletí trvajícího projektu Barbory Šlapetové a Lukáše Rittsteina. Jde o umělecké ztvárnění střetu domorodé kultury papuánského kmene Yali Mek s civilizací, jak je zachytili během svých 11 výprav do oblasti Západní Papuy a Papuy Nové Guineje. Nutno podotknout, že tento vzhled do jiné civilizace, která obývá kousek naší planety ve stejné době jako my, zanechá hluboký dojem a řadu otázek o přirozenosti i nadpřirozenosti a také o budoucnosti lidstva jako takového. Prohlédnete si na ní mimo jiné monumentální sochy domorodých obyvatel papuánského kmene Yali Mek v životní velikosti, vzniklé díky technice 3D tisku ve spolupráci s MCAE Systems. Zobrazen je tu i strom duchů, přenesete se do světa Papuánců s jeho „elastickým“ časem. Prohlídka výstavy je na YouTube rozdělena do 7 tematických dílů. Pusťte si všechny včetně posledního videa, které komentuje živý obraz Bary Šlapetové, vytvořený jako

DOX vzducholoď (foto Petr Králík)

vzpomínku na celý projekt. V jeho rámci proběhlo také neuvěřitelné setkání Papuánců s astronautem NASA z Houstonu, které umělci zprostředkovali. Astronaut přijel do Západní Papuy a s příslušníky kmene komunikovali společně o světě „nahore“, který hraje u Papuánců významnou roli. Nakonec došlo i ke kosmickému telefonátu a symbolickému propojení obou světů. Průvodní slovo obou umělců přibližuje jejich setkávání s Papuánci a průběh celého předvacetiletého projektu, který skutečně NENÍ fikcí, ale sledem skutečných událostí. A jak sami říkají, zrodil se z pochopení, že je to poslední možnost zachytit napřímo okamžiky každodenního života civilizace žijící v době kamenné před momentem, než se začne rozplývat v současném světě. A to se již děje.

Stejným způsobem můžeme navštívit také již dříve zahájenou výstavu *Fotofatal Nadii Rowderové*, a pustit si její autorskou komentovanou prohlídku. Možná jste nestihli ani předchozí velice úspěšné výstavy Petra Šise nebo Evy Jiřičné z loňského či letošního roku. Na youtubovém kanálu DOXu najdete však velmi zajímavé přednášky obou těchto osobností, které při příležitosti výstav v DOXu proběhly. Na webu jsou také informace o chystaném koncertu v prostorách multifunkčního sálu DOXu v rámci hudebního festivalu Struny podzimu. *Brandt Brauer Frick Ensemble* – berlínský průkopník elektro-klasiky, zde mají představit svoji tvorbu ve zcela akustickém obsazení. V nastalé situaci se produkce přizpůsobuje okolnostem a slibuje originální řešení, web avizuje vysílání on-line. V době uzávěrky nejsou informace konkrétní, novinky z DOXu stačí však sledovat na www.dox/program.

Martina Fialková

PŘIPOMEŇME SI V LISTOPADU

- 1. 11. 1840 založil Josef Vincenc Rott na Malém náměstí na Starém Městě v Praze obchod s takzvaným norimberským zbožím, později známé pražské železářství – **180 let**
- 3. 11. 1910 * Karel Zeman, filmový režisér, scenárista, výtvarník († 5. 4. 1989) – **110 let**
- 15. 11. 1630 † Johannes Kepler, matematik, astrolog, astronom (* 27. 12. 1571) – **390 let**
- 15. 11. 1670 † Jan Ámos Komenský, pedagog a učenec († 28. 3. 1592) – **350 let**
- 16. 11. 1810 * Karel Hynek Mácha, básník († 6. 11. 1836) – **210 let**
- 20. 11. 1960 v Královské oboře v Praze bylo otevřeno Planetárium – **60 let**
- 21. 11. 2000 † Emil Zátopek, sportovec, olympijský vítěz na OH v Londýně v roce 1948 a v Helsinkách v roce 1952 (* 19. 9. 1922) – **20 let**
- 23. 11. 1815 bylo zrušeno vybírání mostného na Karlově mostě – **205 let**
- 26. 11. 1775 začalo pravidelné měření teplot a zapisování počasí v pražském Klementinu (někdy se uvádí, že započalo už v lednu 1775) – **245 let**
- 29. 11. 1805 začalo označování pražských domů popisnými čísly platnými dodnes – **215 let**

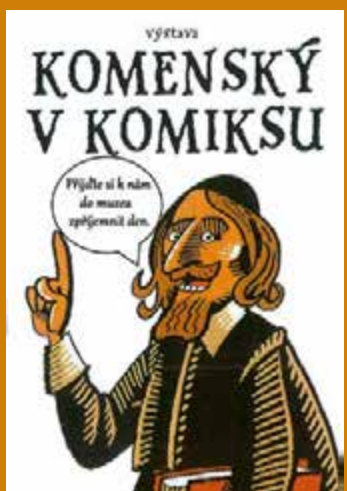
PLACENÁ INZERCE

KOMenský v KOMiksu

Mimořádná výstava KOMenský v KOMiksu se koná v rámci národních oslav J. A. Komenského u příležitosti 350. výročí úmrtí. Originálním způsobem provede návštěvníka celým životem J. A. Komenského. Příběh Komenského života sepsala Klára Smolíková a svými obrazy ho doprovodil komiksový ilustrátor Lukáš Fibrich. Výstava je doplněna řadou interaktivních prvků od Andrey Koblasové.

Národní pedagogické muzeum a knihovna J. A. Komenského,
Valdštejnská 18–20, Praha 1,
prodlouženo až do 30. 6. 2021, otevřeno út–ne 10.00–17.00

www.npmk.cz

„Jen prosím, kdybyste mohl přijet do šesti...“

V každé době, i v té méně veselé – ať již osobně, či tak nějak celkově – se najdou věci, které člověka pobaví, rozptýlí, potěší. A nebudme škarohlídi, těšme se z mála, když toho zrovna není moc. Navíc, nic netrvá věčně, že.

Mě těší třeba počasí. Za oknem co chvíli prší, šedobílé mraky se honí sem a tam, listí zlatné, červená, pak hnědá a padá a padá. Já jsem rád, počasí je přesně takové, jaké má v této roční době být. Neb se letos příroda „pochlapila“ a během roku zapršelo i zasvitlo jak mělo a vůbec bylo tak nějak normálně, doufám, že i zima se vydaří a záhy se dočkáme také zářivé bílé sněhové pokrývky. Lahodné pro oko i ducha, dobré pro přírodu. Ideálně na blížícího se Martina.

Že jsou úvahy o počasí banální? Dobře. I jiných momentek, které rozptýlí, pobaví či potěší, najdeme spousty, byť vesměs jen sedím(e) doma „na zadku“. Třeba tuhle jsem pocítil nutkání, zvedl jsem se a vyrazil na místnost, kam i císař pán chodil pěšky. Nevěřili byste, co mě mimoděk, přede dveřmi oné místnosti, napadlo. Protože jsem strávil skoro půl roku přiřlašováním sebe i svých malých potomků na nejruznější diskusní fóra školní, pracovní a soukromá – abychom měli kontakt se světem, nosím v hlavě několik nových pinů a hesel. Zatím se mi o nich nezdává, ale co není, může být. A právě ta představa, že stojím před dveřmi s klávesnicí, která v nejnuitnější chvíli požaduje vstupní kód, mě dorazila. Asi blbnu, asi se musím víc koukat z okna, na to padající listí/sněh, nikoliv do monitorů. Nepodivujte se mi, vás se to bude jistě týkat více či méně též, ať již kvůli vlastním ratolestem nebo kvůli vnoučatům a známým. Nové komunikační technologie zažívají „boom“ a kdo je neuzíval dodnes, pomalu dostává svůj odříkaný krajic plnými sousty. Jinak to momentálně nejde. Však co? Berme to jako pozitivní moment, zajímavou zkušenost, zpestření času.

S čímž souvisí další momentka. Kdy si jsem se tak trochu divil svému otci, který na našem společném výletě kdesi – u samoty vprostřed polí – zastavil a volal co si přes plot na pána na zahradě. „To je člověk, se kterým léta spolupracuji, ale nikdy jsme se nesetkali. Tak jsem ho chtěl osobně poznat,“ sdělil mi poté. I já jsem časem zjistil, že mám v adresářích osoby, které jsem nikdy nepoznal napřímo. Být s nimi jedním o věcech vskutku důležitých. A bavíme se, skoro jako kdybychom spolu chodili po práci na pivo. Což mi teď připomíná, kolik známých pracovních kolegů jsem dávno neviděl osobně, ačkoliv jsem s nimi stále celkem často v kontaktu. Ale tak nějak to jde, dokonce si napíšeš a něco osobního, příjemného, veselého. Zdá se mi, že dnes spolu lidé vzhledem k situaci jednají daleko otevřeněji, příjemněji. To také není na škodu.

Jako zářný příklad uvedu čerstvou koupí nového počítače, na kterém právě píšu. Jako vždy se starý počítač sešypal v momentě, kdy se to moc nehodilo – tedy během nějaké větší práce, navíc s koncem týdne a víkendovým uzavřením prodejen. Naštěstí, neobyčejně příjemný pán z jedné specializované firmy mi počítač obratem na míru postavil. Ovšem, pozor, pak si ho ještě odvezl k sobě domů, kam si (po své práci!) objednal chybějící kabel, počítač doladil a já jsem si ho tam mohl v pátek v podvečer přijet převzít. Abych si ho přes víkend nastavil a od pondělka nerušeně pokračoval ve své činnosti. Musím říci: dokonalý přístup, v nelehké době. To nejlepší nakonec – cituji pana technika, když mi volal, že počítač bude: „Jen prosím, kdybyste mohl přijet do šesti. Pak musím dělat dětem večere...“ Samozřejmě, že jsem to stihl.

Děkují tímto všem ochotným a pozitivně naladěným, kteří optimismus a pohodu rozdávají okolo.

Ondřej Sedláček

Daniel Wiesner – pod pokličku klavírního umění

Citlivý a introvertní umělec nebo veselá kopa s neuvěřitelnou zásobou vtipů a žertů? Zcestovaly pianista, který nemá vlastní auto. Sečtělý a filmů znalý, přestože tráví dlouhé hodiny u klavíru. Těmito protiklady ho lze nejlépe vystihnout. Daniel Wiesner patří mezi nejvyhledávanější české pianisty, ať už jako sólista, kdy vystupuje s orchestrem, nebo v komorní hře. Často doprovází pěvce, má zvládnutý obšírný repertoár v duu s houslemi nebo s klarinetem, vystupuje i s řadou dalších kolegů doma i v zahraničí na předních pódiích. Jeho zvláštní zálibou je doprovázení herců v melodramech a velkou vášní dobrá současná hudba. Jeho vstřícnost a schopnost přizpůsobit se hudebnímu citění kolegů způsobují, že v normálních časech bývá „na rozhraní“. A to ještě působí na HAMU jako korepetitor ve třídě klarinetů. Teď je však situace jiná. Danielův příklad dobře poslouží pro přiblížení toho, co současná zástava živé kultury působí.

Už na jaře jsi mi vyprávěl, že se denně několik hodin potýkáš s nastudováním nového, velice obtížného klavírního koncertu švýcarského skladatele Dietera Ammanna s názvem „Gran Toccata“. Že je to naprosto výjimečná věc, a že ti dává zabrat. Kde jsi ji měl hrát a jak to přišlo?

K nastudování této novinky mne vyzval už loni dramaturg festivalu Hudební fórum v Hradci Králové, zaměřeného na soudobou hudbu. Z koncertu měl být živý přenos pro stanici Český rozhlas – Vltava a současně pro zahraniční stanice v rámci EBU (Evropská vysílací unie). Začátkem ledna zazvonil kurýr a doručil part, koncert měl být 15. října. Když jsem se do not podíval, zatmělo se mi před očima. Ale pak jsem si řekl, že takové výzvě je nutné čelit a nabídku jsem přijal. „Gran Toccata“ je technicky extrémně obtížná, ostatní tokáty (virtuosní skladba s rychlými běhy pro klávesový nástroj), například Schumannovy nebo Prokofjevy, jsou proti tomu maličkosti. Toto je třicetipětminutové dílo s extrémně obtížnými místy pro klavír, s jakými jsem se doposud u žádného autora nesetkal. Takže jsem musel při studiu najít klíč, nový způsob, jak se s nimi vypořádat.

Jak jsi se tedy připravoval?

Cvičil jsem to průběžně tři čtvrtě roku téměř každý den až doposud, byl jsem z toho docela i fyzicky unavený. Malou pauzu jsem měl jen v červenci, kdy jsem měl volno. Věnoval jsem se tomu dílu stovky hodin. Některé jiné nabídky, koncerty větší obtížnosti, jsem v posledních týdnech kvůli tomu odmítl. Chtěl jsem se koncentrovat na tuto premiéru, přestože každý z lidí, i ty co jsem hrál, byl vlastně mnohem lehčí než Ammannovo dílo. A pak šest dní před premiérou 9. října padlo rozhodnutí o záznamu všech koncertů, takže se mi zatmělo před očima podruhé.

Co tedy s nastudovaným dílem bude? Snad tvé úsilí nebylo zbytečné?

Naštěstí pořadatel přislíbil, že celý program festivalu se uskuteční za rok, takže se k Ammannovu koncertu na jaře znovu vrátím. Teď cvičím věci na nejbližší koncert v listopadu a prosinci, otázka je, zda budou. U klavíru stejně ale potřebuju sedět, a tak z čiré radosti jsem se pustil ještě do Chopinovy *Balady As dur*, kterou jsem zatím nehrál. Je to krásný romantický kousek, který nikoho nezarmoutí, a sám si tím v této divné době dělám radost.

Padají teď výroky i od představitelů státu, že lidi z kultury, kteří nyní nemají práci, by mohli jít pracovat třeba někam do továrny.

To mne tedy nenadchlo. Představa, že po měsících manuální práce může klavírista nebo houslista okamžitě pokračovat s koncerty, je úplně lichá, to bych toho moc nezahrál. Naším pracovním nástrojem jsou ruce a ty si musíme šetřit.

Působíš jako korepetitor na HAMU ve třídě klarinetů. Jak tě to v současné době, kdy nemáš příjmy z koncertů, zajímá?

Mám na HAMU plný úvazek, a teď také pracovat nemůžu. Ale o základ příjmu nepřicházím, i když v našich podmínkách to není žádný zázrak a ty koncerty jsou samozřejmě potřeba. Musím ale pochválit pořadatele, všichni se snaží nacházet náhradní termíny. Je pravda, že některé zrušené z jara byly přesunuté na podzim a nyní jsou zrušené opět, ale třeba červen jsem měl paradoxně úplně plný.

Co tě přivedlo k zájmu o soudobou hudbu? Věnuješ se jí, pokud vím, už od samých koncertních začátků.

Už v 5. ročníku na konzervatoři mne oslovil profesor Jan Riedelbauch, zda bych s ním nastudoval a zahrál skladby čtyř britských autorů. Tehdy se pořádaly výměnné koncerty současné hudby, na které přijížděli i zahraniční skladatelé. Začalo mne to bavit a viděli to i další autoři, takže další spolupráce šly už samospádem. V klasice

jsou totiž zajištěny základní postupy, které se musí dodržovat, ale v nových skladbách si je interpret může sám nacházet a vytvářet, může objevovat. A pak se třeba člověk setká s takovými extrémními, jako je skladatel Dieter Ammann. Kdybych ale takto měl nastudovat tři, čtyři díla ročně, to by nebylo v lidských silách, to je výjimka.

Zřejmě málokdo mimo obor si umí představit, jak je v tomto ohledu práce hudebníku „neefektivní“, když bychom ji přepočítávali na honorář za hodinu.

To se opravdu nedá, tabulky na to žádné být nemůžou. Samozřejmě, že když má hudebník skladbu už nacvičenou, v repertoáru, tak ji před dalším koncertem jen „opráší“, ale pak stejný honorář dostane za koncert, na který studuje mnohem déle, často i měsíce, novou skladbu.

Jsi ty vlastně z hudební rodiny?

Ani ne, ale táta hrál trochu na varhany a dal mi základy na piano. A zjistil přitom, že mám absolutní sluch. Vzal mne do jedné hudební školy, kde mne nechtěli. On se ale nedal a šel do Voršílské, což už tehdy byla prestižní hudebka, a tam asi nějaký talent rozpoznali. Na konzervatoři jsem pak studoval u legendární profesorky Valentiny Kameníkové a na HAMU pak u neméně výborného profesora Toperczera. Valentina Kameníková měla velmi svérázný způsob výuky, který ne každému sedl. Bylo to někdy i docela hrubozrné a výprávy se mnoho humorných historek, kte-

ré však nejsou ani moc publikovatelné. Ale já jsem jí respektoval, protože jsem jaksi podvědomě cítil, že všechno, co říká, je pro mě dobro. Naučila mne toho neuvěřitelně moc.

Jsi jeden z mála umělců, který nemá webovou stránku. Má to nějaký důvod, proč jsi tak skromný a držíš se v pozadí?

Mám rád své soukromí, nemám ani Facebook, pro svoji prezentaci to nechci a nepotřebuji. Mám dobré koncerty a výborný okruh lidí, kteří se na mne kvůli spolupráci obrací a mohu si tento luxus proto dovolit. Na druhou stranu to nechci nijak shazovat, naopak v mnoha směrech je ten web i Facebook užitečný, ale je to moje volba, obejdou se bez toho. Ale aby bylo jasné, nejsem odpůrce techniky. Když jdu do přírody a ztratím se mi turistická značka, tak si velmi rád otevřu mapu v mobilu a podívám se. **Tvoje žena Marie je také klavíristka, vyučuje na Deylově konzervatoři pro slabozraké a také občas koncertuje. Hráváte spolu i čtyřručně. Jak takové klavírní manželství může fungovat, neperete se doma o klavír?**

Doma máme křídlo a pak ještě elektrický klavír, který se dá v denní i noční době přepnout na sluchátka. Tak se prát nemusíme, funguje nám to dobře. Manželka se věnuje více pedagogické činnosti a křídlo si uzurpují já.

Máte dva syny, ale ani jeden z nich nejsou hudebníky. Proč to?

Asi, že viděli, jaká je to řehole, a my jsme je k ničemu nenutili. Oba si vybrali svůj obor, starší vystudoval v Anglii a už tam i pracuje, a mladší tam teď měl odjet na studia také, jenže koronavirus to překazil, takže studuje zatím on-line.

Vím, že ve volném čase moc rád provozuješ turistiku, pěší výlety. Jde to i na koncertních cestách po světě?

To opravdu nejde, to člověk má čas jen na zkoušky a po koncertě hned letí zpět, protože má další povinnosti. Na výlety chodím hlavně doma v Česku, mám rád ty jednodenní. Letos jsem byl ale smutný z toho, jak vypadají české lesy, jak moc jim dal zabrat lýkožrout. Jezdím nejradší vlakem, auto totiž už několik let nemáme, usoudili jsme, že když odrostly děti, je pro nás tady v Praze zbytečné.

Která místa máš u nás rád, podnikáš třeba nějaké „tematické výlety“?

Myslím hudební? Ano, ale to už mám u nás splněno: Manželka pochází z míst nedaleko Janáčkových Hukvald, pak samozřejmě Litomyšl Bedřicha Smetany, Nelahozeves Antonína Dvořáka, Polička Bohuslava Martinů, a také třeba krásná Kamenice nad Lipou spojená s Vítězslavem Novákem. Ale až to zas půjde cestovat, mám plány podívat se na rakousko-švýcarské hranice do Hohenemsu spojeného s Franzem Schubertem. Byli jsme se ženou také v Bartókově domě v Budapešti, a moc mne mrzí, že když jsme byli za oběma syny v Anglii v Colchesteru, teprve pozdě jsem zjistil, že nedaleko odtud byl domek, kde žil Benjamin Britten se svým přítelem.

Alé rád mám i Brdy, které jsou tu kousek. I do stovky kilometrů od Prahy je pořádek co objevovat. Říká se, že pěší túry, chůze, vytvářejí v těle látky, které podporují imunitu.

Na co se těšíš v blízké době, abychom končili s optimismem?

Určitě na toho Ammanna, který bude přede mnou stále jako velký vykřičník, ale pak se také těším na koncert 27. prosince v Rudolfinu. Moc doufám, že proběhne, i když vůbec netušíme, za jakých podmínek. Měl bych hrát spolu s houslistou Jakubem Fischerem a violoncellistou Dominikou Hoškovou Beethovenův trojkonec s Komorní filharmonií Pardubice. A to je tak nádherná hudba! Beethovenův vánoční dárek, vyložené pohazení pro duši.

Martina Fialková

foto Zdeněk Chrapek

Chraňte svoje popeláře

EKORUBRIKA

Jestli něco opravdu nechcete, je to kolaps svozu směsného a tříděného odpadu.

Ministerstvo životního prostředí proto lidem, kteří jsou v karanténě kvůli covidu, radí, aby během karantény odpady neřídili a vše dávali do směsného odpadu. A aby při vyhazování svého odpadu do popelnice mysleli na zdraví popelářů.

Speciální postup vyžaduje likvidace ochranných pomůcek, a to od všech, nakažených, nenakažených. Použité roušky, respirátory či rukavice patří jedine do směsného odpadu. Předtím je potřeba je umístit do sáčku, ten pevně zavázat, a pak dát do dalšího sáčku a opět zavázat.

Tím se zabezpečí náhodné rozvázání uzlu, aby byli maximálně chráněni všichni,

kteří s odpadem zacházejí. Vzniku těchto odpadů lze částečně předcházet využitím opakovaně použitelných látkových roušek. Aby byly účinné, je nutné se o ně starat.

Pokud jste kovidní, doporučuje ministerstvo tento postup, jak nakládat s odpady. Pokud na odpady používáte tenké pytle, pak je dobré vyhazovaný pytel dát do ještě jednoho pytle, pečlivě zavázat a povrch pytle postříkat desinfekcí. Teprve pak odnést do nádoby na směsný odpad. Sami si pak vydezinfikujte ruce.

Proč je to potřeba? Protože s odpady pak ještě manipulují popeláři. A jestli něco opravdu nechceme, je zastavení svozu odpadů kvůli tomu, že všichni popeláři mají karanténu. To by bylo už opravdu peklo pekličku.

Martin Mach Ondřej / Ekolist.cz

Právní poradna spotřebitelského časopisu dTest:

DOTAZ: Včera mi přišel e-mail, ve kterém stojí, že byl můj účet napaden softwarem RAT. Vyhrožují mi zveřejněním citlivých záznamů z webové kamery. Když zašlu výkupné 250 dolarů ve virtuální měně Bitcoin, získaná data pryč odstraní. Jinak kamerové záznamy pošlou všem mým kontaktům. Co mám dělat? Nevím, jak se platí ve virtuální měně.

ODPOVĚD: Jde o podvodný e-mail, před kterým varovaly Policie ČR i Národní ústav pro kybernetickou a informační bezpečnost. Šíří se po celém světě. Odesílatelé zpráv ve skutečnosti žádnými citlivými údaji nedisponují. Podobné zprávy doporučujeme ignorovat nebo označovat jako spam. V žádném případě nezasiľete peníze na účet.

DOTAZ: Objednala jsem si v e-shopu zboží, které jsem uhradila kartou. Od společnosti nepřišlo žádné potvrzení, že platbu obdržela. Po pár dnech jsem poslala e-mail s dotazem, jak to vypadá s doručením zboží, ale nikdo nereagoval. Týden na to jsem poslala znovu e-mail s prosbou o doručení,

ale do dnešního dne žádná reakce. Můžete mi prosím poradit jak dále postupovat? O zboží už zájem nemám.

ODPOVĚD: Prodávající musí dodat zboží ve lhůtě, kterou deklaruje v obchodních podmínkách. Chybí-li taková informace, můžete požadovat dodání ihned. Jestliže prodejce na vaše výzvy nereaguje, ocitá se v prodlení. Můžete proto odstoupit od smlouvy a požadovat vrácení peněz. Pokud jste platební transakci provedla platební kartou a prodejce peníze nevrátí, můžete využít takzvaný chargeback. Služba funguje tak, že oslovíte banku, která platební transakci provedla. Prokážete jí, že vám zboží nebylo dodáno. Banka na základě toho finanční prostředky zašle zpět sama. Avšak ne všechny banky tuto službu nabízejí, proto je třeba si ověřit, jestli vaše banka službu poskytuje.

Kontaktovat můžete i poradenskou linku časopisu dTest – tel.: 299 149 009

Díky, že můžem: Oslava demokracie proběhne i letos, jen trochu jinak

Sedmý ročník oslav 17. listopadu známý jako Korzo Národní letos s ohledem na současnou situaci mění svou podobu. Cílem je nabídnout vhodnou alternativu k listopadovým oslavám svobody, které se běžně konaly přímo na Národní třídě a jejichž součástí bylo velké množství kulturních akcí. Spolek studentů a mladých lidí Díky, že můžem proto připravil různorodý program oslav na dálku, při kterých představí výběr zajímavého online programu, živých streamů a připomínkových iniciativ, vše bezpečně a s respektem k aktuálním opatřením. Oslavy každoročně připomínají, že svoboda je také zodpovědnost – toto motto tak letos získává další rozměr.

foto Adam Mráček

Pestrý online program oslav *Dne boje za svobodu a demokracii* počítá s výběrem živých přenosů z různých divadelních a hudebních jevišť, zpřístupněny budou také

historické přednášky a nahrávky výpovědí pamětníků na téma sametové revoluce. I letos bude připomenuta již ikonická píseň Modlitba pro Martu. Po vzoru minulého ročníku chtějí organizátoři propojit celou republiku napříč rádiovým éterem v symbolickém datu a čase 17. listopadu v 17:11 hodin. Pokud to bezpečnostní opatření umožní, doplní ho navíc živá reprodukce písně a její přenos z Národní třídy.

Mimo online prostředí si mohou lidé přenést do svých domovů oslavy i dalšími způsoby – například místo oblíbeného Sameťového brunchu, který se konal u dlouhého stolu přímo uprostřed ulice, si bude možné sváteční menu objednat až domů pomocí rozvozu. Snídani navíc připraví zaměstnan-

foto Jakub Zeman

ci sociálních podniků, za každou pořizovanou porci pak poputuje druhá znevýhodněným osobám, jako jsou samoživitelé nebo senioři. Letošní oslavy se tak celkově budou snažit připomenout listopadové události důstojně a rozmanitě, ale především bezpečně.

Kompletní nabídka programu bude k dispozici na webu www.dikyzemuzem.cz, aktuální informace budou i na facebookových stránkách tohoto spolku.

Martina Janoušková

Hybridní výuka

Pojem hybrid jsem dlouho znala z biologie. Pak jsem formou jakéhosi aha efektu zaznamenala, že hybrid je termín z oblasti automobilového průmyslu, poměrně hojně užívaný. Někdy trochu zaspím dobu. Ale někdy ne, jako třeba v současné hybridní stavu. Nyní, v době covidové, hybrid pronikl i do školních lavic. V září, kdy školy navzdory výhrůžkám nebyly uzavřeny, jsme učili tzv. hybridně.

Že jde o kombinovanou výuku je jasné. Teoreticky. Prakticky je to, stejně jako oslavovaná distanční výuka, taková instantní káva. Nějakou chuť to má, ale dobré to není. Navzdory tomu, že to krásně zní, učíme hybridně. Je to omezující. Závislé na technice. Lidský kontakt mizí. Děti, které byly v karanténě a nešly fyzicky do školy, se v září mohly připojit k výuce a online se učít s těmi, co ve třídě byly. Jenže navzdory úsilí, které školy připravily hybridní výuku věnovaly, i navzdory faktu, že (teď mluvím jen o vlastní zkušenosti) ve škole nakažených dětí ani kantorů tolik nebylo, nás covid zahnal zpátky do online světa. Zase se děme u počítače a provozujeme spirituální

seance typu: „Kdo mě slyší, nechť dá znamení.“ Objevují se nové poznámky typu: „klepe do mikrofonu, vypouje kamery, mění profilové fotky spolužáků i učitelů...“ To je ta veselejší část.

Ta skrytá, kterou nikdo moc neřeší, netkví ani tak v potencionální nevzdělanosti mladé generace. Naopak, naučí se reagovat na nenadálé situace, ale přestanou plánovat, budou flexibilní. Problém je však v psychologickém vývoji. V neustálém stresu z toho, co bude, kdo umře, koho jako dítě nakazím, když jsem takový superpřenašeč? A zůstávají v sociální izolaci, jen v pohybu na síti. Ale i v tom, že najednou vlastně nic nemusí. Vypnu kameru, zahlásím technické problémy a nedělám nic. Odpovědná místa buď mlčí, nebo intenzivně straší a vysílají informace o tom, jak je dobré neznámkovat a nestresovat děti. Že je stresuje celý tento stav a chaotický systém, to se v éteru moc neřeší. Starost je jen, zda zredukujete učivo a nedáváte špatné známky. No, redukuje a nedáváme. Ale to poselství, které si děti z této doby odnesou, bude mít hodně trpkou příchut. A přestanou věřit své politické reprezentaci, což je poučení na celý život. Prostě to bude takové hybridní.

JN

listopad

POŘADY PRO SENIORY

Ztajená historie Prahy – vycházky Vlastivědného kroužku, sraz vždy ve 13.45

V okruhu trinitářů – půvab staveb, soch a skvělí jedinci

7. 11. První část diptychu – sraz před vstupem do metra ve Spálené ulici

21. 11. Druhá část diptychu – sraz před chrámem Nejsvětější Trojice ve Spálené ulici

KONTEJNERY NA PRAZE 1

Velkokapacitní kontejnery budou přistaveny od 14.00 do 18.00, ukládání bude koordinovat obsluha.

úterý 3. 11.
Haštalská u č. 2,
křížovatka Petráské nám. x Lodecká
pátek 6. 11.
U Dobřenských před křížovatkou
s Betlémskou, Dlouhá 26
úterý 10. 11.
Pohořelec horní parkoviště
pátek 13. 11.
Široká naproti FF UK,
Masná x Malá Štupartská
pátek 20. 11.
Cihelná č. 2, Jeruzalémská za kostelem
sv. Jindřicha
úterý 24. 11. Hellichova ul.
pátek 27. 11. Ostrovní u ZŠ naproti č. 12
(zdroj OÚ MČ Praha 1)

ŘÁDKOVÁ INZERCE

tel.: 257 533 280-1 | listyprahy1@jalna.cz

■ SÍDLO PRO S. R. O., OSVČ V PRAZE
od 149 Kč/měsíc, tel.: 728 991 247
www.SidloproFirmuPraha.cz

Muzeum Prahy zve i za zavřené dveře

Také návštěvu muzea lze uskutečnit z vlastního obýváku či pracovny, vlastně odkudkoli z pohodlí domova, kam nás uvrhla aktuální nařízení proti pandemii. Muzeum Prahy na svých webových stránkách nabízí hned několik webových výstav. Jakou mají výhodu? Nejen, že jsou přístupné zdarma. Na jejich prohlídku máte také neomezené množství času, a navíc s ní můžete začít třeba o půlnoci.

Úplně zblízka si lze prohlédnout například Madonu ze Staroměstské radnice vytvořenou kolem roku 1365. Její krásu je možné obdivovat prostřednictvím 3D modelu s popisky o způsobu restaurování této vzácné gotické plastiky.

Pokračovat můžeme prohlídkou, která přibližuje náročnou práci restaurátorů a konzervátorů, vyžadující znalosti mnoha technik.

Výstava Konzervovaná minulost převedená do 18 pohledů umožňuje návštěvníkovi procházku prostorem domu U Zlatého prstenu, kde se konala, a sledovat procesy, kterými projdou jednotlivé nálezy při konzervování. Ať již na skutečných předmětech, jejich fotografických nebo na videozáznamech z konzervátorských dílen. Výstava

představila nové metody, jako je 3D skenování předmětů, a také spolupráci při vzdělávání nastupující generace konzervátorů.

Další virtuální výstava Od nitě ke košili zpracovává téma módy a textilní výroby ve středověké Praze. Návštěvníci se tak dostanou do barvířské nebo tkalcovské dílny 14. či 15. století a mohou zjistit, co se v období vrcholného středověku v Praze nosilo, jaké byly módní výstřelky i běžné ošacení různých vrstev obyvatelstva, odkud k nám přicházely novinky. Do ještě starší doby se můžeme podívat pomocí webové výstavy, dokumentující významný archeologický objev v Suchdole z roku 2018. Při stavbě nového domu zde byl nalezen kostrový hrob z období bylanské kultury, která část našeho území osidlovala v 7. století

před naším letopočtem, tedy v době železné – halštatské. Tento hrob nebyl osamoceny, ale nacházel se na rozsáhlém pohřebišti, neboť obdobné hroby byly v okolí objeveny i v letech 1976 a 2005.

Obdobných webových nebo virtuálních výstav, které byly převedeny do této podoby z výstav v muzeu již uskutečněných, lze na stránkách Muzea města Prahy navštívit ještě několik. Za jeden z loňských projektů, Chudá Praha: Lidé – Místa – Instituce (1781 – 1948) / EPOS 257: Dýmová hora* bylo muzeum nedávno oceněno. Získalo 2. cenu v soutěži Gloria musealis za rok 2019 ze 40 přihlášených výstavních projektů. Doufáme, že i tuto výstavu budeme moci brzy navštívit on-line, ta zatím na webu není. Doufáme zároveň, že i nově připravované projekty budou podobně úspěšné a zavítáme na ně brzy i osobně.

Hleďte na webu www.muzeumprahy.cz

Martina Fialková

Klavírní festival Rudolfa Firkušného on-line 1. 11.–12. 12.

Festival spolu s již osvědčeným produkčním týmem zprostředkuje čtyři koncerty mistrů klavírního umění on-line přenosy z Rudolfiny k vám domů. Umělci však zahrají v sále bez diváků. V případě koncertu posledního, pátého, na kterém má vystoupit žijící legenda klasické hudby, Daniel Barenboim, zatím budeme doufat. Má se uskutečnit až 12. prosince. Koronavirová pandemie kulturu přiměla k experimentům ve všech oblastech. Přestože živý zážitek z koncertu nemůže nic nahradit, je zřejmé, že za současných okolností je mnoho příznivců klasické hudby ochotno sledovat i přenosy z prázdných sálů. Dokázalo to již Pražské jaro, sledovanost jeho on-line koncertů byla, možná i pro samotné pořadatele, překvapivě velice vysoká.

V součtu koncerty dosáhly úctyhodného 1,2 milionu shlédnutí v ČR a v 53 zemích světa. Dostalo se k nim z velké části i zcela nové publikum. Proto se touto cestou vydává i subtilnější Mezinárodní klavírní festival Rudolfa Firkušného, jehož 8. ročník začíná již 1. listopadu.

I tento festival musel doznat dramatických změn; přesto je základ zachován a koncerty mezi 1. – 7. 11. se uskuteční v původních termínech, dochází však

Slávka Vernerová

k některým změnám u interpretů. Zahajovací koncert však zůstává. Zahraje na něm švýcarský klavírista Francesco Piemontesi, jehož předchází pověst citlivého umělce, který do detailu promyslí každou frázi. Původně ohlášený pianista Richard Goode a Igor Levit kvůli pandemii nemohou přicestovat do Prahy, v Levitově případě se hledá náhradní termín. Operativně se však podařilo na 3. 11. zajistit účast vítězky Chopinovy klavírní soutěže Julianny Avdějevy, pro niž bude tento koncert náhradou za zrušené pražskojarní vystoupení. V jejím programu budou skladby Fryderyka Chopina a Sergeje Prokofjeva. Aktualizovaný program doplní i koncert mladého českého pianisty Mar-

ka Kozáka, který se nebojí uvádět i díla méně hraných skladatelů a skladatelek, jako jsou Vítězslava Kaprálová nebo Karel Kovařovic. V programu připomeneme také letošního 250. výročí Beethovenova úmrtí jeho pozdním opusem 110. Zazní i skladba Kejkliř od Adama Skoumala, vzniklá na objednávku Mezinárodní soutěže Pražského jara, již je Marek Kozák laureátem. Čtveřici listopadových koncertů uzavře již od počátku avizovaná klavíristka Slávka Vernerová v novém termínu 7. 11. s původním programem. Provede díla Leoše Janáčka, Antonína Dvořáka, Josefa Suka a Roberta Schumannova. Vyvrcholením letošního festivalu má být 12. vystoupení Daniela Barenboima, který svůj pražský program zasvětil Ludwigu van Beethovenovi. Ředitel festivalu Roman Bělor k tomu podotýká: „Moc si přejeme, aby se tak stalo před obecenstvem“.

Průvodcem on-line koncertů bude další přední český klavírista, Ivo Kahánek. Diváci se tak mohou těšit na zajímavé rozhovory s vystupujícími umělci i nahlédnutí za oponu pianistického umění.

Online koncerty budou přístupné zdarma na webových stránkách festivalu www.firkusny.cz.

-PR-

Novoměstská radnice

Program Novoměstské radnice na <https://www.nrpraha.cz/program/>

foto Petra Badurová

STUDIODVADIVADLO

Palác Fénix, Václavské nám. 802/56, Praha 1, www.studiodva.cz, 222 222 598, pokladna@studiodva.cz

Vážení diváci, dokud nám neumožňuje aktuální situace otevřít brány našeho divadla, můžete se alespoň těšit na naše online živé vysílání JSME S VÁMI, které jste si na jaře tolik oblíbili. Exkluzivní vysílání, které začíná v klasických 19.00 je zdarma, ale zájemci si mohou pořídit dobrovolnou vstupenku.

Pevně věříme, že váš humor neopouští a strávíte rádi večer ve společnosti našich hvězd jako jsou Patrik Hartl, Bob Klepl, Monika Absolonová, Berenika Kohoutová, Iva Pazdlerková, Roman Štabrhák, Sabina Remundová a řada dalších. Bližší informace o programu vysílání najdete na www.studiodva.cz

Reduta Národní 20, Praha 1
www.divadlominarec.cz
732 575 666
info@divadlominarec.cz
Reduta P 1, Národní 20
Sledujte web Divadla Minaret s aktuálními informacemi v souvislosti s opatřeními vlády.

MINARET

1. Komínkovo štěstí	15.00
2. Komínkovo štěstí	
3. Svět hraček	
4. Démoni současnosti pro mládež	
8. Myšáci jsou rošťáci!	15.00
9. Myšáci jsou rošťáci!	
10. Skřítky v údolí	
11. Démoni současnosti pro mládež	
14. Kouzelný les	15.00
18. Kouzelný les	
19. Tři veselá prasátka	
22. Stvoření světa	15.00
23. Stvoření světa	
24. Démoni současnosti pro mládež	
29. Putování do Betléma	15.00
30. Putování do Betléma	

Začátky představení v 9.00 a 10.30, není-li uvedeno jinak.
Činnost souboru je podporována hl. m. Prahou a Prahou 1.

Loutky v Celetné 2020

www.divadlovceletne.cz
Divadlo v Celetné ve spolupráci s Městskou částí Praha 1 uvádí loutkový festival pro děti i dospělé. Již dvanáctý ročník loutkového festivalu pro děti i dospělé je připraven na listopad. Každé sobotní a nedělní dopoledne odehrávají své pohádky soubory z celé republiky.

Program festivalu		
8. 11. Příběh malé Lupitiny González / Loutky bez hranic	4 +	
14. 11. O tureckém rybáři / Divadlo Basta-fidli	3 +	
15. 11. Zapomenutá pohádka / Teatr Pavla Šmída	3 +	
28. 11. Zpátky do Betléma / Vojta Vrtek & Teatr Pavla Šmída	3 +	
29. 11. Prostě žába / Divadlo U staré herečky	3 +	
5. 12. Vánoční příběh / Divadlo Já to jsem	3 +	
6. 12. Vánoční putování s anděly / Divadlo Pruhované panenky	3 +	

Představení začínají v 10.30, délka všech představení cca 50 minut.

Předprodej vstupenek, Divadlo v Celetné, Celetná 17, Praha 1
Tel.: 222 326 843 nebo 608 327 107
rezervace@divadlovceletne.cz
Divadlo v Celetné podporuje
Hlavní město Praha částkou 2 500 000 Kč

listyprahy1.cz
v nové online podobě

Za kulturou kdykoli a kdekoli s podcasty Českého rozhlasu

Podzimní počasí a změněné možnosti kulturního vyžití přímo vybízí k hledání nových způsobů, jak se zabavit a načerpat zásoby duševní potravy. Již v dubnu jsme informovali o zajímavých pořadech, které nyní zveřejňují různí tvůrci ve formě podcastů – tedy mluveného slova šířeného zdarma po internetu. Podcasty umožňují výběr obsahu na míru, kdy posluchač nemusí být nutně vázán na přesný čas vysílání, jako je tomu v rádiu. Tento přístup zvolili i Český rozhlas, který ve svém vysílání – a následně na webu – stále hledá nové směry a rozvíjí další pořady, které reagují na aktuální dění.

Mezi pořady poskytující posluchačům vzhled do současného kulturního dění patří například pořad Akcent. Od pondělí do pátku v čase od 16:30 na programu Vltava se věnuje jednomu aktuálnímu kulturnímu tématu z více úhlů pohledu a v širších souvislostech. Navazující pořad ArtCafé, který je na stejném programu vysílán každý všední den od 17:02, pak představuje témata a osobnosti mimo hlavní kulturní proud, hledá novinky a zajímavosti v oblasti hudby, výtvarného umění a obecně

mapuje různé kulturní fenomény.

Pro všechny milovníky knih jsou přímo určené pořady programu Plus, konkrétně Ex libris, kde knihy doporučují známé osobnosti (pořad je vysílán v úterý ve 20:05), nebo pořad Knížky Plus, který pomůže posluchačům udržet si celkový přehled v oblasti knižního trhu (vysílán v sobotu od 16:05). Po novinkách nejen v české literatuře poté dále pátrá i pořad Liberatura Radia Wave každou středu od 18:00 hodin.

Stálou oblíbenost mají také pořady s četbou, které v několika dílech představují nejzajímavější romány dneška i minulosti v podání nejlepších herců. Program Vltava vysílá třicetiminutový pořad Četba na pokračování denně od 18:30, denně od 23:00 pak vysílá pořad Četba s hvězdou, kde jsou představovány knihy pro odvážnější posluchače – především příběhy outsidersů, odpadlíků či vášnivých milenců. Audioarchivy všech výše uvedených pořadů jsou kdykoli dostupné na webu mujrozhlaz.cz, četba na pokračování je ovšem online přístupná jen po omezenou dobu.

Martina Janoušková

Rozhovory o divadle Na zábradlí

Divadlo Na zábradlí přináší cyklus nových doprovodných programů s názvem Úrodná půda. S ohledem na současnou situaci jsme se rozhodli Úrodnou půdu odstartovat online, a to konkrétně podcasty, jimiž vás provedou naši dramaturgové Boris Jedínák a Petr Erbes. Jde o cyklus rozhovorů o všem, co se týká divadla, se všemi, kteří se jej (třeba jen jedním prstem) dotýkají. Podcasty si můžete poslechnout na Spotify pod názvem Úrodná půda.

Do prvního dílu s názvem Bludný Holanďan jsme si pozvali mladého výtvarníka, hudebníka a architekta Martina Hurycha, který mluví o životě v Holandsku, o rozvážením jídla po Haagu a o tažných ptácích. Že to nejde k sobě? Možná budete překvapeni! http://bit.ly/Úrodná_půda_Spotify

STUDIO CITADELA BOHNICKÁ DIVADELNÍ SPOLEČNOST

Klimentská 16, Praha 1, www.studiocitadela.cz, 602 463 664
[facebook.com/studiocitadela](https://www.facebook.com/studiocitadela), [facebook.com/bohnickadivadelni](https://www.facebook.com/bohnickadivadelni)

13. Sudetská balada	19.00
Multizánrová performance. Hudba, tanec, slovo a hlas, to vše na pozadí krušnohorské krajiny, kde se příběh odehrává.	
17. Můj hood premiéra	19.30
Propojení dvou individualit, perforemek vycházejících z indického tance kathak a nového cirkusu. A Studio Rubin, Malostranské nám. 9, P 1	
21. Noc divadel v Citadele, happening 18.00 až 22.00	
Celorepublikový svátek Noci divadel je důkazem, že kultura přece žije. Přijďte zakusit večer plný divadelních skečů, tance a hudby. Tentokrát na téma Udr-život-elnost.	
27. Rozladěné drčky pražská premiéra	20.00
Setkání kathaku, flamenca, klaunerie a nového cirkusu.	

STUDIO CITADELA DÉTEM:	
14. O holčičce, která zlobila, Divadlo Kasperle	16.00
Jazz Dock, Janáčkovo nábřeží 2 (náplavka), P 5	
22. Zlatováskva, Divadlo Liberty	10.30
Vodárenská věž Letná, Na Výšínách 1000/1, P 7	

PRÁVIDELNÉ KURZY A DÍLNY
produkce@studiocitadela.cz, 606 952 175
Divadelně – taneční kroužek
pro děti od 7 do 12 let po17.00
Jemná hatha jóga s P. Spindlerovou po 18.30
Herecké kurzy Just Monkeys út 18.00
Taneční atelier, klasický indický tanec kathak st 18.30
www.kathak.wz.cz
Bohnická divadelní společnost čt 17.30
602 463 664

Za podporu děkujeme: HL. město Praha, Ministerstvo kultury ČR, Státní fond kultury ČR, Městská část Praha 1, Creative Europe – EACEA.

NEBE NAD HLAVOU

Merkur: ráno VJV, 3. 11. u Spiky, 10. 11. nejlepší viditelnost, jasnost stoupne na -0,7 mag. Venuše: ráno nad JV v Panně, viditelnost klesá. Mars: v Rybách většinu noci mimo ráno, jasnost do konce měsíce klesne na -1,2 mag. Jupiter a Saturn: večer na JZ, stále se k sobě blíží, nedaleko bude 12. 11. Pluto. ☀ Slunce: východ mezi 6:50 – 7:36, západ mezi 16:36 – 16:01. Do Střelce vstoupí 21. 11. (21:40). ☾ Měsíc: nov 15. 11. (6:07), úplněk 30. 11. (10:29). V noci z 2. na 3. 11. a 29. – 30. 11. u Aldebaranu, 7. 11. ráno u Polluxu, 9. 11. ráno u Regulu. 12. 11. seskupení s Venuší, Merkurem a Spikou, mezi všemi čtyřmi tělesy dojde k několika konjunkcím, také s Jupiterem a Saturnem 19. 11., s Marsem 26. 11. ☀ Velmi rychlý meteorický roj Leonidy: maximum 17. 11. wi

PREMIÉRY

Termíny premiér závisejí na aktuálních opatřeních v ČR v souvislosti s koronavirem.

Činoherní klub

Peter Shaffer: EQUUS

Jak vysvětlit oheň? A jak ho zkrotit? Sugestivní drama o temných zákoutích lidské duše.

Stal se zločin. Alan Strang – vlastně ještě kluk – v jezdeckých stájích nedaleko Winchesteru oslepil šest koní kovovým bodcem. Renomovaný psychiatr Martin Dysart je postaven před nelehký úkol pokusit se odhalit a snad i pochopit, co ho k tomu vedlo. Přestože je vyhořelý Dysart zvyklý na ledacos, tento případ ho svou znepokojivostí vytrhne z každodenní rutiny a začne ho až nebezpečně zajímat. A dost možná zpochybni vše, čím si byl až dosud jistý. Kontroverzní hra o pochybnostech, o tom, co všechno nás vede v našem počínání, o hledání smyslu, jiskry, něčeho, co nám chybí a co potřebujeme, ale od čeho podvědomě utíkáme ze strachu, že se spálíme.

Hrají Pavel Kikinčuk, Ondřej Rychlý, Lada Jelínková, Jan Sklenář, Lenka Skopalová, Anna Kameníková
Režie Martin Čičvák
www.cinoherniklub.cz

Divadlo u Valšů

Arnošt Goldflam: Réza a Mili

Réza a Mili, dvě ženy, stále ještě v nejlepších a docela perspektivních letech, se schází v klubovně, kam si chodívaly popovídat, vypít kávičku, cvičit a taky si občas postěžovat na své manžely. Nejsou s nimi totiž spokojeny, jeden doma dělá čerta a straší svou ženu, druhý zase má své nesmyslné rozmary. Ženuškám se zdá, že jsou tak trošku podivní a možná mají i pravdu a dokonce se domnívají, že se manželé zbláznili a prchli kdovíkam. Vše se nakonec díky policii vyjasní, jen ne tak docela k všeobecné spokojenosti. Hra je maličko hořká komedie, Réza a Mili se sice moc nepobaví, ale divák – snad ano.

Hrají Klára Sedláčková-Oltová, Antonie Talacková
Režie Arnošt Goldflam
www.divadlouvalsu.cz